

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับเตรียมความพร้อม (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1) จะครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับเตรียมความพร้อม (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1) ปีการศึกษา 2554 ของโรงเรียนในศูนย์เครือข่ายคุณภาพพิบูลทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 360 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนมุสลิม 100 เปอร์เซนต์ สื่อสารโดยใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่ 1 ภาษาไทยเป็นภาษาที่ 2 และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 3 ได้จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนบ้านปลวกง อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี จำนวน 26 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
- 2) พัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 3) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 40 นาที รวมทั้งหมด 24 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน (Daily Life) แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 หน่วย ได้แก่

Unit 1 : Learning to Understand

TOPICS

1. Parts of the body
2. Numbers
3. Objects in the classroom

Unit 2 : Students in the classroom (identification and description of objects in the classroom)

TOPICS

1. My school things and colors
2. My school things, colors, and numbers
3. My school things and colors
4. My classroom, numbers, and colors
5. My body, numbers, and colors

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ
- 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ
- 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังจากการเรียนการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ มาหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำคะแนนมาเทียบค่าร้อยละกับคะแนนเต็ม
2. วิเคราะห์พัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยนำคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ หลังจากการเรียนการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ มาวิเคราะห์โดยการพิจารณาว่า มีนักเรียนกี่คน คิดเป็นร้อยละเท่าไร มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาในชั้นใด
3. วิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

สรุปผลการวิจัย

ผลของการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับเตรียมความพร้อม สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.307 คิดเป็นร้อยละ 53.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.18
2. การศึกษาพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ สรุปผลได้ดังนี้คือ นักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 53.84

มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นปลายของช่วงที่ 2 (ขั้นพูดช่วงเริ่มต้น) รองลงมานักเรียน ร้อยละ 26.92 มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นต้นของช่วงที่ 2 (ขั้นพูดช่วงเริ่มต้น) นักเรียน เพียงร้อยละ 11.53 มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นต้นของช่วงที่ 3 (ขั้นพัฒนาความสามารถ ด้านการพูด) และนักเรียนร้อยละ 7.69 มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นปลายของช่วงแรก (ขั้นก่อนการพูด)

3. เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า รายการ “ฉันชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ”, “ฉันอยากเรียนภาษาอังกฤษ ให้เก่ง” และ “ฉันมีความสุขและรู้สึกสนุกที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ” มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3 มีเพียงรายการเดียวที่นักเรียนมีเจตคติในระดับปานกลาง คือ “ฉันกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ”

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับเตรียมความพร้อม ที่เรียนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษและพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติ พบว่า คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของ นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง นั่นคือ นักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 53.84 มีพัฒนาการในการ เรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นปลายของช่วงที่ 2 (ขั้นพูดช่วงเริ่มต้น) หมายความว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถ แสดงท่าทางตามคำสั่งหลังจากฟังประโยคคำสั่งหรือประโยคขอร้องและสามารถพูดหรือตอบคำถาม โดยใช้คำหรือวลีสั้นๆ ได้ รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 26.92 มีพัฒนาการอยู่ในขั้นต้นของช่วงที่ 2 (ขั้น พูดช่วงเริ่มต้น) หมายความว่า นักเรียนสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งหลังจากฟังประโยคคำสั่งหรือ ประโยคขอร้อง และอยู่ในช่วงแรกของการฝึกพูดหรือตอบคำถามโดยใช้คำหรือวลีสั้นๆ รองลงมาอยู่ ในระดับสูงกว่าปานกลางคิดเป็นร้อยละ 11.53 มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นต้นของช่วงที่ 3 (ขั้นพัฒนาความสามารถด้านการพูด) หมายความว่า นักเรียนสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่ง หลัง จากฟังประโยคคำสั่งหรือประโยคขอร้อง สามารถพูดหรือตอบคำถามโดยใช้คำหรือวลีสั้นๆ และอยู่ใน ช่วงแรกของการฝึกสร้างคำพูด วลี หรือประโยคด้วยตนเองหลังจากฟังประโยคคำถาม และมีนักเรียน ร้อยละ 7.69 มีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในขั้นปลายของช่วงแรก (ขั้นก่อนการพูด) หมายความว่า นักเรียนสามารถแสดงท่าทางตามคำสั่งหลังจากฟังประโยคคำสั่งหรือประโยคขอร้องได้ แต่ยังไม่สามารถพูดหรือตอบคำถามโดยใช้คำหรือวลีสั้นๆ ได้

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากจากการที่นักเรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา (Input) ที่เหมือนกันในปริมาณที่เท่ากันทุกคนและใช้เวลาเรียนเท่ากันหมดทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับ Bloom (1971 cited in Block, 1971: 2-3) ที่อธิบายว่า หากครูจัดเวลาเรียนให้นักเรียนเท่ากันหมดทุกคน สอนให้เหมือนกันหมดทุกคนแล้ว จะมีนักเรียนจำนวนน้อยที่สามารถบรรลุเกณฑ์ (ระดับสูง) ที่กำหนดไว้ได้ แต่ถ้านักเรียนมีเวลาในการเรียนแตกต่างกัน และสอนให้แตกต่างกันไปตามความสามารถของนักเรียนแล้ว จะทำให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้

ดังนั้นในการสอนภาษาตามแนวคิดวิธีธรรมชาติ หากต้องการให้นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง นั่นคือมีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในช่วงที่ 3 (ขั้นพัฒนาความสามารถด้านการพูด) ผู้สอนจะต้องให้เวลาและปริมาณของตัวป้อนทางภาษา (Input) ต่างกันไปตามความสามารถทางภาษาของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับปานกลางและต่ำจะต้องได้รับเวลาและปริมาณของตัวป้อนทางภาษา (Input) มากกว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง

2. ผลการศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติ ปรากฏว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดวิธีธรรมชาติส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนตามแนวคิดวิธีธรรมชาติเป็นการสอนภาษาที่ไม่ทำให้นักเรียนเกิดความคับข้องใจและไม่บังคับให้นักเรียนแสดงออกทางภาษาด้วยการพูดหรือเขียนจนกว่านักเรียนจะมีความพร้อม แต่นักเรียนสามารถแสดงความเข้าใจทางภาษาได้โดยการใช้ภาษาท่าทาง ซึ่ง Krashen (1987: 141) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นวิธีที่สำคัญวิธีหนึ่งที่มีส่วนช่วยลดระดับความวิตกกังวลของนักเรียนได้ Krashen and Terrell (2000: 20-21) ได้อธิบายไว้ว่า ผู้สอนจะไม่เร่งเร้าให้ผู้เรียนพูดแต่จะต้องให้เวลาแก่ผู้เรียนเพราะผู้เรียนแต่ละคนจะมีช่วงเวลาเงียบ (Silent period) เพื่อรับภาษาก่อนการพูด ซึ่งอาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง หลายสัปดาห์ หรืออาจใช้เวลาหลายเดือน มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน หากนักเรียนไม่ถูกเร่งเร้าหรือถูกบังคับให้พูดก่อนที่เขาจะเกิดความพร้อมแล้วนักเรียนก็จะเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา สอดคล้องกับ Dulay and Burt (1974 cited in Krashen, 1987: 30-31) ที่ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบทางด้านจิตใจ ได้แก่ แรงจูงใจ (Motivation), ความมั่นใจในตัวเอง (Self - confidence) และ ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษานักเรียนจะสามารถรับภาษาได้ดี หากมีแรงจูงใจในการเรียน มีความมั่นใจในตนเองและไม่มีความวิตก

กังวล การลดความวิตกกังวลทั้งในเรื่องส่วนตัวและในด้านการเรียนจะนำไปสู่สภาพการรับภาษาได้ดีขึ้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนไม่ต้องวิตกกังวลกับเรื่องใดๆแล้ว นักเรียนจะสามารถแสดงออกทางภาษาได้เต็มที่ สามารถทำให้เกิดการพัฒนาทางภาษาได้เร็วขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้วิจัยใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ทางภาษาที่หลากหลาย เช่น การใช้ภาษาท่าทาง รูปภาพ สื่อ Power point ที่จัดทำขึ้นเองและสื่อวิดีโอที่โหลดมาจากอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจึงทำให้นักเรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen (1987: 63-71) ที่ได้กล่าวว่า ตัวป้อนทางภาษา (Input) ที่เหมาะสมจะทำให้เกิดการเรียนรู้และช่วยลดระดับความวิตกกังวลแก่นักเรียน และสอดคล้องกับหลักการสำคัญประการหนึ่งของการเรียนการสอนตามแนวคิดวิธียุทธศาสตร์ คือ ผู้สอนจะต้องใช้วิธีการต่างๆในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและควรมุ่งเน้นไปที่การจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมเพื่อช่วยขจัดและลดความวิตกกังวลและความเครียดให้แก่นักเรียน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุชาติ หล่อนกลาง (2536)

ที่ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวคิดวิธียุทธศาสตร์โดยใช้การดูกับการสอนตามคู่มือครู และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรรัตน์ ทองพินิจ (2539) ที่ได้ทำการพัฒนาและใช้บทเรียนที่ยึดแนวคิดวิธียุทธศาสตร์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่ เพื่อศึกษาแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนที่ยึดแนวคิดวิธียุทธศาสตร์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุณมน สมชนะ (2549) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎียุทธศาสตร์โดยใช้การดูสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนตามแนวทฤษฎียุทธศาสตร์โดยใช้การดูอีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในระดับสูงกว่าปานกลางนั้นมีนักเรียนคิดเป็นร้อยละร้อยละ 11.53 และผลการศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดวิธียุทธศาสตร์ พบว่าเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดวิธียุทธศาสตร์นั้น ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ดังนั้นครูจึงควรนำแนวคิดวิธียุทธศาสตร์ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน การที่ได้ก็มีเจตคติที่ดีมีผลต่อการเรียนภาษาอย่างมาก Oller (1979 อ้างถึงใน ศิริภรณ์ ศรีนาถ, 2550: 39) เชื่อว่า เจตคติเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษา เจตคติสังเกตไม่ได้แต่สามารถตีความได้จากพฤติกรรม การที่บุคคลมีเจตคติที่ดีต่อตนเองในการเรียนภาษาจะ

ทำให้มีจิตใจรักภาษานั้นและพยายามใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลอื่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นครูจึงต้องพยายามสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาและประสบการณ์เชิงบวกแก่นักเรียน หากนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาแล้วจะทำให้ให้นักเรียนรู้สึกชอบและอยากเรียนรู้ภาษา มีความตั้งใจ กระตือรือร้นและเอาใจใส่ต่อการเรียน ซึ่งการเรียนรู้ภาษาจะช่วยให้ นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองในอนาคตต่อไป และถ้าหากต้องการให้นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูงหรือมีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาอยู่ในช่วงที่ 3 (ขั้นพัฒนาความสามารถด้านการพูด) ครูจะต้องให้ตัวป้อนทางภาษาหรือข้อมูลทางภาษา (input) และให้เวลาเรียนแก่นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับปานกลางและต่ำกว่าระดับปานกลางให้มากกว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง ดังแนวคิดของการเรียนแบบรอบรู้ (Mastery Learning) ที่ Bloom (1971 cited in Block, 1971: 2-3) อธิบายว่า หากครูจัดเวลาเรียนให้นักเรียนเท่ากันหมดทุกคน สอนให้เหมือนกันหมดทุกคนแล้ว จะมีนักเรียนจำนวนน้อยที่สามารถบรรลุเกณฑ์ (ระดับสูง) ที่กำหนดไว้ได้ แต่ถ้านักเรียนมีเวลาในการเรียนแตกต่างกัน และสอนให้แตกต่างกันไปตามความสามารถของนักเรียนแล้ว จะทำให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติ โดยศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ รวมทั้งความสามารถทางภาษาอื่นๆต่อไป